

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתה

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת וישב תשפ"ד תהא שנת פדה נפשי.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מאלף משפחות

<https://www.matarapro.com/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

שְׁנַת תִּשְׁפ"ד מְרַמֶּזֶת כְּשֵׁנַת קֵץ בְּסֵפֶר 'אור למאיר' ובְּסֵפֶר 'צֶמַח צְדִיק', וְשְׁנֵיהֶם מְרַמְזִים עַל יְמֵי הַחֲנֻכָּה שֶׁל שְׁנַת תִּשְׁפ"ד.

נְבִיא מִסְפֵּר צֶמַח צְדִיק פִּרְשֵׁת וַיֵּשֶׁב שְׁכֵתוֹ לִפְנֵי 150 שָׁנָה עַל שְׁנַת תִּשְׁפ"ד שֶׁהִיא שְׁנַת הַקֵּץ, וְקָשַׁר זֹאת עִם פִּרְשֵׁת הַשְּׁבוּעָה שֶׁל חֲנֻכָּה פִּרְשֵׁת וַיֵּשֶׁב: "וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֶּן יָד וַתִּקַּח הַמִּלֻּדָת וַתִּקְשֹׁר עַל יָדוֹ שְׁנֵי", אֲפָשָׁר לְפָרֵשׁ הַפְּסוּקִים עַל דְּרָךְ זֶה, דְּאֵיתָא בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ מֵאֵן דְּנָטִיר בְּרִית זְכוּ לְמַלְכוּת, וְהִנֵּה כְּאֵן הִנֵּה מְקוֹר נִפְתָּח לְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד, לְכֵן וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֶּן יָד רֹמֵז עַל שְׁמִירַת הַחוּתֶם בְּרִית קִדְשׁ, כִּי יָד בְּמַלְוֵי כְּזֵה יו"ד דְּלִית גִּימְטְרִיא חוּתֶם, "וַתִּקַּח הַמִּלֻּדָת וַתִּקְשֹׁר עַל יָדוֹ שְׁנֵי" פְּרוּשׁ שֶׁעַל יְדֵי שְׁמִירַת הַחוּתֶם הַמְרַמֶּז בְּיַד קְשָׁרָה שְׁנֵי גִימְטְרִיא ש"ס ה' פְּעָמִים חֲס"ד, דְּהַשְׁפָּעַת הַה' חֲסָדִים הוּא עַל יְדֵי הַיְסוּד בְּסוּד "וַיִּוְסַף הוּא

המשביר". "ויהי כמשיב ידו" פרוש אם עושה תשובה לתקן החותם המרמז בתבת ידו, "והנה יצא אחיו" שעל ידי זה יצא אחיו שממנו יצא מלכות בית דוד, דמאן דנטר ברית זכה למלכות, "ותאמר מה פרצת עליך פ'ר"ץ" רוצה לומר שעל ידי תקון היסוד ממשיך הש"ע נהורין עלאין שגימטריא פ'ר"ץ, ופורץ הסטרא אחרא בסוד "עש יאכלם". ועל דרך הנסתר יש לומר כי האותיות שבין יו"ד לדל"ת והם אותיות כל מן ס ע פ צ ק ר ש ת א ב ג עולים אלה תמ"ו, רומז על המתקת ה' גבורות בה' חסדים, כי ה' פעמים גבורה עולה אלה פ', ונמתק בה' פעמים חס"ד שגימ' ש"ס, וביחד עולים אלה ת"מ, וצריך להמתיקן בכל הו' קצוות. וזה מרמז אלה תמ"ו. וצריך לעשות המתקה בכל יום, לכן ד' פעמים י"ד גימטריא יו"ם, גם צריכין לעשות המתקה בכל ד' עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, לכן ד' ידות פתובין פאן, לרמז שצריך לעשות המתקה י"ד, רוצה לומר האותיות שבין י' לד' בכל הד' עולמות ועל ידי זה נולד משיח ומלכות בית דוד. ועל ידי מה עושין המתקה, על ידי שמפיר שפלות עצמו וגדלות הבורא ויודע שלא עשה עדין כלום, ועל ידי זה בא ליראה עלאה ומוסיף בכל יום עובדין טבין. ועל ידי זה ממתיק האלה תמ"ו בכל הד' עולמות, ורמז לזה כי ד' ידות שהם ד' פעמים אלה תמ"ו עולה חמשה אלפים תשפ"ד, ועם ירא"ה שגימטריא רי"ו עולה ששת אלפים, בסוד מה שאמרו חז"ל שתא אלפי שני הוי עלמא, כי זה היה פונת הבריאה. רואים שמבאר שמזכרות ד' פעמים יד בלדת פ'רץ שממנו שרש משיח, כי בכח בחינת יד ממתיקים את הדינים וזוכים ללדת משיח, וזה נעשה בכח האותיות שבין יו"ד לדל"ת הינו כל שאר האותיות מיו"ד עד שחוזרים לדל"ת בחזרה, והן אותיות כל מן ס ע פ צ ק ר ש ת א ב ג שעולות יחד 1446 כפול 4 פעמים שמזכר יד עולות 5784 שהוא ממתיק את השנים שנותרו עד סוף הששת אלפים שנה שהן 216 כמנין גבורה שצריכות המתקה. וכן 1446 בגימטריא מלכות שמים וכידוע המלכות היא בסוד האות הרביעית של שם יהו"ה לכן צריך להכפיל כפול 4. וכן בקומת אדם יש בחינה של 4 ידים, כי מלבד שתי ידים יש עוד שתי ידים שנקללות בקו האמצעי. אף על פי שבספרי הקבלה הן מכנות יד אחת שהיסוד הוא האצבע שלה בסוד יד רמה, זה משום שהתפארת והיסוד מאחדים הפל להיות אחד. לכן זה יד אחת ואצבע אחת, אבל בפנימיות התפארת יש שני קוים שהולכים יחד כידוע, ממילא יוצא שגם בקומת אדם יש בחינה של 4 ידים. וכן בסוד היחוד מתחדות שתי ידים של ז"א עם שתי ידים של נוק'.

מוֹבָא בְּסִפּוּר 'אור למאיר' מְנַכְד ה'בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר' (פְּרֻשְׁתָּ בָא) "וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אור בְּמוֹשְׁבַתָם" יְדוּעַ אֲשֶׁר גְּאָלַת מְצָרִים הָיְתָה גְּאָלָה כּוֹלְלָת, וְרִמְזוּ עַל הַגְּאָלָה הַעֲתִידָה עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה אור הַגְּנוּז, וְכִמוּ שְׁמֵרְמֵז בְּפָסוּק "וְהָאֲרֶץ הָיְתָה תְּהוֹ וְנְהוֹ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְּהוֹ"ם" שְׁמֵרְמֵז עַל ד' גְּלִיּוֹת. "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" זֶה רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אור" שְׁיִתְגַּלֶּה אורוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, לְזֶה בְּמִפְתַּח חֹשֶׁךְ נִתְגַּלֶּה לָהֶם מֵהָאור שְׁעֵתִיד לְהִיּוֹת בְּיָמֵי דָוִד מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, לְזֶה בְּמוֹשְׁבַתָם עוֹלָה תִּשְׁפָּד, מִסְפָּר דָּוִד כְּזֶה: דָּוִד עוֹלָה י"ד, ב' פְּעָמִים י"ד הוּא כ"ח, כ"ח פְּעָמִים כ"ח עוֹלָה תִּשְׁפָּד, גַּם מְלֻךְ יִשְׂרָאֵל קִי"ם עִם הַתְּבוֹת עוֹלָה תִּשְׁפָּד, כְּמוֹ שְׁאִיתָא בְּהָאֲרִיז"ל אֲשֶׁר אִזְ יִהְיֶה אור הַלְּבָנָה כְּאור הַחֲמָה. וְרוֹאִים שְׁמֵרְמֵז עַל הַקֶּץ בְּשִׁנַּת תִּשְׁפָּד. שְׁבַמִּפְתַּח חֹשֶׁךְ הָאִיר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָאור הַגְּנוּז שֶׁל הַגְּאָלָה הַעֲתִידָה, וְעַל זֶה נֹאמֵר "וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אור בְּמוֹשְׁבַתָם", וּמוֹסִיף שֶׁם בְּזֶה הַלְּשׁוֹן בְּמוֹשְׁבַתָם עוֹלָה תִּשְׁפָּד בְּכַתִּיב חֶסֶד. וְכֵן מוֹבָא בְּפִרְע"ח לְהָאֲרִיז"ל (חֲנוּכָה וּפּוּרִים) וַיֹּאמֶר סִימֵן טוֹב וּמְזַל טוֹב וְכוּ', דָּוִד מְלֻךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם, כִּי רָאִי זֶה כְּרָאִי זֶה בְּחֻשְׁבָּד כְּפָל אוֹתִיּוֹת דָּוִד וְכוּ', דָּוִד גִּימְטְרִיא י"ד, וְהַכְּפָל הוּא כ"ח, כ"ח פְּעָם כ"ח עוֹלָה תִּשְׁפָּד.

שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' יַעֲקֹב מְטָר שְׁלִיט"א שְׁהִמְהַר"ל מְבַאֵר אֶת הַכְּתוּב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אור", שְׁ"יִהִי" בְּגִימְטְרִיא כ"ה, וְ"אור" הִיא הַתְּבָה הַכ"ה בַּתּוֹרָה רְמֵז לְאור הַחֲנֻכָּה שֶׁהוּא אור הַגְּאָלָה הַעֲתִידָה, וְכֵן תְּבַת "אור" מוֹפִיעָה בְּכָל הַתּוֹרָה 8 פְּעָמִים, אֲשֶׁר 6 מֵהֶן בַּתְּחִילַת בְּרֵאשִׁית: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אור וַיְהִי אור: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאור כִּי טוֹב וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאור וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאור יוֹם וְגו', וְלַחֲבָדִיל בֵּין הָאור וּבֵין הַחֹשֶׁךְ". עוֹד פְּעַם אַחַת בְּפִרְשַׁת מִקֶּץ שְׁתַּמִּיד נִקְרָאת בְּחֻנְכָה: "הַבְּקָר אור וְהָאֲנָשִׁים שְׁלֹחוֹ", וְהַפְּעַם הַשְּׁמִינִית בְּעֵינֵן הָאור שֶׁהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל בְּמִפְתַּח חֹשֶׁךְ בְּמְצָרִים: "וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אור בְּמוֹשְׁבַתָם", וְזֶה מְרַמֵּז עַל אור הַחֲנֻכָּה שֶׁהִתְגַּבַּר עַל חֹשֶׁךְ הַיּוֹנִים, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (ב"ר מ"ד, י"ז) "חֲשֻׁכָה" זֶה יוֹן שֶׁחֲשִׁיכָה עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּגִזְרוֹתֶיהָ. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם רַבִּי אֲבֵרָהָם שְׁמַחָה מְבַרְאָנוּב זצ"ל שְׁעוֹשֶׂה חֲשָׁבוֹן לְפִי הַשִּׁיטָה שֶׁהָיְתָה אֲזַהֲרָה ג' חֲדָשִׁים לְכָל מִכָּה בְּמְצָרִים, יוֹצֵא שֶׁהַשְּׁבוּעַ שֶׁל מִפְתַּח חֹשֶׁךְ הָיָה בְּדִיּוּק בְּשְׁבוּעַ שֶׁל חֲנֻכָּה, וְאִזְ הָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אור בְּמוֹשְׁבַתָם. וְעוֹד מוֹבָא שֶׁם שֶׁהַפְּסוּק "וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אור בְּמוֹשְׁבַתָם", בְּגִימְטְרִיא בְּיָמֵי מַתְתִּיָהוּ בֶן יוֹחָנָן כִּהֵן גְּדוֹל חֲשִׁמוֹנָאִי וּבְנָיו. וְכֵן חוֹשֶׁךְ אוֹ חֲשֻׁכָה בְּגִימְטְרִיא נֵר חֲנֻכָּה. וְכֵן פֶּה הַשְּׁמֵן בְּגִימְטְרִיא "דָּרָךְ כּוֹכַב מֵיעֻקָּב".

שְׁמַעְתִּי מהרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שְׁהַר"ת של הכתוב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר" בגימטריא **כ"ה**. וכן ב' פעמים **אֹר** שְׁמַזְכְּרִים בַּפְּסוּק בגימטריא **414** שְׁמַרְמֵז על אור החנכה **4** נרות מכאן, ו**4** נרות מכאן והשמש באמצע. והוסיף הרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שְׁחַשְׁכָּה אותיות **שְׁכָחָה**, וזה מה שרצו היונים לעשות, **לְהַשְׁכִּיחַם** תורתך. ולכן **אֹר הַשָּׁמֶן** שְׁמַאִיר את הַחַשְׁכָּה נצח גם את הַשְׁכָּחָה של יון, כי **שָׁמֶן זַיִת** הוא סגולה ל**זְכָרוֹן**. כמובא בגמרא (הוריות יג:) **שָׁמֶן זַיִת מַחְזִיר תְּלִמּוּד שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה**. וכן **זְכָרְיָה** הנביא שְׁמַרְמֵז על **זְכָרוֹן** נבא את הנבואה של המנורה והזיתים שְׁקוֹרָאִים בהפְטָרָה של שבת חנכה. וכן הַאֲפֵלָה שהיא בגימטריא **כְּסֵלֹו** התהפכה ל**פֵּלָא** של הנסים והנפלאות. וכן **כ"ה כְּסֵלֹו** היום הראשון של חנכה בא אחרי **חנכה** ימים מתחלת השנה, ורואים קשר בין **"יהי אור"** של תחלת השנה לחנכה.

מְצִינּוֹ בגמרא (יבמות עז.) שְׁמַלְכוּת בֵּית דָּוִד נִקְרָאת **מְצִיָּאָה**, כמו שְׁכָתוּב (תהילים פט, כא) **"מְצִיָּאתִי דָּוִד עַבְדִּי"**, וכן מְצִינּוֹ בגמרא (סנהדרין צז.) **שְׁלֵשָׁה בָּאִין בְּהַסַּח הַדַּעַת, אֵלוֹ הוּן, מְשִׁיחַ, מְצִיָּאָה וְעִקְרָב**. ומבאר המהרש"א שְׁכָשְׁהַמְשִׁיחַ נבא, לחלק מהאנשים תהיה ביאתו בחינת **מְצִיָּאָה** שְׁיָבִיא לָהֶם שְׁמָחָה. ולחלק מהאנשים תהיה בחינת נשיכת **עִקְרָב**. ושְׁמַעְתִּי מהרה"ג ר' ש. ב. שליט"א שְׁמְשִׁיחַ **מְצִיָּאָה וְעִקְרָב** מְכוּוֹנִים כְּנֶגֶד ג' הַחֲדָשִׁים **חֲשׁוֹן כְּסֵלֹו טַבַּת**, כי חֲדָשׁ **חֲשׁוֹן** מְזָלוֹ **עִקְרָב**, וחֲדָשׁ **כְּסֵלֹו** הוא בחינת **מְצִיָּאָה שְׁמַצָּאוּ פֶּה שָׁמֶן**, וחֲדָשׁ **טַבַּת** הוא בחינת **מְשִׁיחַ**, כמובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' שְׁחָדַשׁ טַבַּת הוא הַחֲדָשׁ הַעֲשִׂירִי, בחינת מלכות, שהיא הַסְפִּירָה הַעֲשִׂירִית. לכן נִקְרָא **טַבַּת** מְלִשׁוֹן **ט' בַּת**. היינו ט' ספירות שְׁמַשְׁפִּיעוֹת לַבַּת, שהיא הַמְלָכוֹת, וכפי שְׁמוּבָא בְּרַש"י (אסתר ב, טז) שְׁחָדַשׁ טַבַּת הוא **עַת צְנָה שְׁהַגּוֹף נִהְנָה מִן הַגּוֹף**. וכן **טַבַּת** הוא מְלִשׁוֹן הַטַּבַּת הַנְרוֹת. ולכן תְּקוּפַת טַבַּת, היא הַתְּקוּפָה הַרְבִּיעִית, דְּמַלְכוּת היא האות הַרְבִּיעִית שְׁבָשֶׁם הו"ה. ובפְּרָט יום הַעֲשִׂירִי בְּטַבַּת שֶׁהוּא **עֲשִׂירִי שְׁבַעֲשִׂירִי**, בְּבַחֲיַנַּת מְלָכוֹת שְׁבַמְלָכוֹת. וכפי שְׁמוּבָא ב'חֲתָם סוֹפֵר' (תורת משה' דרוש לז' אדר, דרשות לח' טבת) **בְּכָל דּוֹר וְדוֹר כְּשֶׁמִּגִּיעַ אוֹתוֹ יוֹם שֶׁל עֲשָׂרָה בְּטַבַּת, יוֹשְׁבֵינֵי בֵּית דִּין שְׁלִמְעֵלָה וְגוֹזְרֵי הַחֲרָפָן שֶׁל כָּל שָׁנָה וְשָׁנָה**. לפי זה יוצא שְׁעֲנֵן הַמְצִיָּאָה לְמַצּוֹא אֶת מְשִׁיחַ קְשׁוֹר עִם חֲדָשׁ **כְּסֵלֹו** וְעִם **פֶּה הַשָּׁמֶן** שְׁמַסְמֵל אֶת **פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה**, וכפי שְׁמוּבָא בְּרַמְח"ל (אדיר במרום' מאמר בריך ברי לעתיק יומין) שְׁאֲסוּר לְגַלוֹת אֶת הַקֶּץ, רק דָּרָךְ לְמוֹד נְגִלוֹת הַתּוֹרָה, אֲבָל כְּשֶׁמִּגְלִים דָּרָךְ לְמוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה אֵין אֲסוּר. וְהַרְמַח"ל שֶׁם מְקַשֵּׁר זֹאת עִם הַגְּמָרָא הַזֹּאת שְׁמְשִׁיחַ בָּא בְּהַסַּח הַדַּעַת, שֶׁהַסַּח הַדַּעַת הֵינּוּ שֶׁהַכְּסוּי הוּא בְּזוּ"ן שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת הַדַּעַת, [בְּבַחֲיַנַּת נְגִלוֹת הַתּוֹרָה]. אֲבָל

בבינה שהיא בבחינת נשמה ופנימיות התורה, הוא שרש משיח ושם יש לזה גלוי. והאריך בזה הגר"א חב"ר (ביאורי אגדות אפיקי ים' סנהדרין צו:) ונביא את לשונו בקצרה: **סוד הקץ אינו פשאר רמיזין לאשפחא בסלע, דנפקו טפין מסלע דיצירה, אלא בעי לנוקב להאי סלע מעבר לעבר עד שמגיע לתהום בריאה ושם יתגלה.** והוא מה שאמרו שקץ משיח 'לבא לפומא לא גלי', שלב הוא בבינה, ופה ולשון הם ז'ו', ובינה היא בבריאה, וז'ו' ביצירה ועשיה כידוע, ולכן קץ משיח נשאר במחשבה בלב, הלב מבין. ולא בא בדבור לנביאים שהשגתם ביצירה. והוא גם כן מה שאמרו 'ללבי גליתי לאיברי לא גליתי' שהם איברים דגופא דז'ו' שהם בב' עלמין יצירה ועשיה. והוא שרצה חבוקוק לעמד על קץ משיח, והשיבו לו הקץ אינו בא בדבור רק בסוד פתיבה בלב, כמו שפתוב **"פתיבם על לוח לבד"**. ורואים שאלו המתעסקים להבין את הקץ על דרך הנסתר, נשמת התורה, שהוא בחינת בינה עולם הבריאה, שם הקץ גלוי ואינו מכסה. וזה הטעם גופא שהזהר מלא מענין חשובי קצין, כיון שבבחינת בינה אין הסח הדעת. וכן המספר המסתתר בין אותיות משי"ח הוא 552 כמנין תעלומה, וכמנין הסח הדעת. לרמז שביאת המשיח היא תעלומה של סוד שצריך לגלות כמו שמגלים תעלומות התורה. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שהמספר 552 הוא ההפך בין מספר תלמוד בבלי למספר תלמוד ירושלמי. הינו אור המשיח מחבר בין התלמוד של הגלות לתלמוד של הגאולה.

שמעתי מהרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שאם נסנו את כל אותיות התורה למצוא צרוף אותיות חנוכה ברצף, נקבל 44 צרופים כנגד 44 גרות שמדליקים בחנכה עם השמשים. שנים מהצרופים מופיעים בפסוק היחיד בתורה שמזכרות בו 3 פעמים המלה נחל שקשור עם הדלקת נר חנוכה כדלקמן: (דברים ג, טז) "ולראובני ולגדי נתתי מן הגלעד ועד נחל ארזן תוף הנחל וגבל ועד יבק הנחל גבול בני עמון". ורואים כאן שני צרופים; אחד באות נו"ן רגילה, והשני באות נו"ן סופית במלה ארזן שהיא אותיות א"ר נו"ן שהוא האור השמיני של חנוכה, סוד הנו"ן שבא אחרי שבע כפול שבע כידוע. הפסוק מדבר על נחלת ראובן וגד שנחלו את הנחל של מעבר יבק, כמובא ברמב"ן (בראשית לב, ב) "ויעבר את מעבר יבק", שהוא "יבק הנחל גבול בני עמון" שהוא דרומית מזרחית לארץ ישראל. המקום הזה בנחלת ראובן שקשור עם נר חנכה, ונחל קשור עם נר חנכה, וגם מעבר יבק קשור לנר חנכה, כמובא במגלה עמקות' (פ' ושלח) שהפכים הקטנים שיעקב חזר להביא במעבר יבק, היה בהם פך השמן של חנכה. ומדיק זאת מהפתוב "ויותר יעקב לבדו" "לבדו" מלשון

בית הבד. וכן מובא בפס"ה שאחרי המעשה הזה כתוב (בראשית לב, לא) "ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל". "לו", מרמז על "לו נרות חנכה, ו"השמש" מרמז על השמש של חנכה. ולכן נלחם הס"מ בירך יעקב, ודחנכה הוא כנגד ירך ההוד. וראה זה פלא; האותיות מעבר יב"ק מופיעות בשלשה נוטריקונים יחידים בכל התורה שכלם באות שלישית וכלם בכתובים על חלומות פרעה בתחלת פרשת מקץ שקוראים בחנכה וקשורים לחנכה, ונביא אחד הממצאים: (בראשית מא, ז) "ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום". וכן שם יב"ק הוא סוד היחוד של לדת משיח בכתבי האריז"ל בסוד מלך ברוך קדוש. ובגימטריא הקב"ה. וכפי שרואים בסדור הרש"ש שמכונים בכל יום בקדוש קדוש את לדת השפע של התפלה, וגם מתפללים על הגאולה שהיא בחינת לדה, "ובא לציון גואל וגו".

כתוב (במדבר כא, יג) "משם נסעו ויחנו מעבר ארנון אשר במדבר היצא מגבל האמרי כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי: על פן יאמר בספר מלחמת יהוה את והב בסופה ואת הנחלים ארנון: ואשד הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לגבול מואב: ומשם בארה הוא הבאר אשר אמר יהוה למשה אסף את העם ואתנה להם מים: אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה". וברש"י שם "ואת הנחלים ארנון" כשם שמספרים בנסי ים סוף כך יש לספר בנסי נחלי ארנון שאף כאן נעשו נסים גדולים. שפך הנחלים שנשפך שם דם אמוריים שהיו נחבאים שם וכו', כיון שבאו ישראל לעבור נזדעזעו החר של ארץ ישראל כשפחה היוצאת להקביל פני גבירתה ונתקרב לצד הר של מואב, ועברו ישראל על החרים ולא ידעו הנסים האלו אלא על ידי הבאר שנכנס לשם. ורואים שבמקום הזה של נחלי ארנון שמתחברים ליבק הנחל שהוא מעבר יבק כדלעיל, נעשו בו נסים גדולים לישראל, ושם אמרו ישראל את שירת הבאר אחרי שראו בעיניהם את נקמת ה' באויביהם, בבחינת האור של חנכה שהוא לראותם בלבד, וזה דומה לשירת קריעת ים סוף ששרו אחרי שראו בעיניהם את נקמת ה' באויביהם, כמו שכתוב: (שמות יד, ל) "וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים וגו' אז ישיר משה וגו'". וכשם ששירת קריעת ים סוף היתה מאור השמיני של חנכה, כמובא בזהר (תיקונים כח:): שמיני בהודאה, וזה הוא ודאי, ובו שבח משה "אז" זה הוא שכתוב "אז ישיר משה" והוא הוד שמונה ימי חנכה, כך היתה שירת הבאר בנחלי ארנון במעבר יבק לאחר שזכו לאור השמיני של חנכה שהיא אור הנר"ן שנרמז בארנון. וכן מקום המקדש ששם שירת הלויים נקנה על ידי דוד מארנון היבוסאי.

הַקָּשֶׁר בֵּין דֵּינָר לְזָהָב לְמִנּוּרָה וְלַחֲנֻכָּה, מִגֵּלָה אֶת הַסּוּד שֶׁה' אָמַר לְאַהֲרֹן 'שֶׁלְךָ גְּדוּלָה מִשְׁלָהֶם'.

מובא בספר 'שערי אורה' (שער ח) שמונת ימי חנכה שתקנו, השמן בא מן הרצון לספירת הבינה, והבינה סוד המנורה וכו', כי הנס הנעשה בשמן על ידי ספירת הבינה הוא, כי משם תולדת השמן מן הרצון. רואים ששפע השמן המסמל חכמה מגיע לבינה, וזה סוד השמן שבמנורה ובגרות חנכה. וכן מובא בפרע"ח להאר"ל (חנוכה ע' תסה) שחנכה מתקשר עם ספירת הבינה המסמלת את השמיני. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שאחרי אותיות בינה, יש אותיות ס"ג כ"ו, כמנין חנוכה. כפי שמכונים ב'כונות הרש"ש' לחנכה, בתבות להדליק גר חנוכה שהאמא שהיא בסוד חנ"ה, כמנין שם ס"ג, מאירה את אור שם הוי"ה כמנין כ"ו, ישר למלכות. וכן חנכה מרמז באות שניה בכתוב שמדבר על היוכל המסמל את השמיני (ויקרא כה, יא) "יובל הוא שנת החמשים שנה תהיה לכם". והוסיף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א שאור החנוכה בגימטריא מנורה.

מצינו ברש"י (במדבר ח, ב) למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים לפי שכשראה אהרן חנכת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא היה עמם בחנכה לא הוא ולא שבטו אמר לו הקב"ה חידך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומיטיב את הנרות. והרמב"ן שם מבאר שהקב"ה רמז לאהרן שהוא זכה להדליק את גרות חנכה. וצריך להבין מדוע חלשה דעתו של אהרן שלא היה בחנכת המזבח, הרי הוא מקריב תמיד על המזבח. נראה לבאר שחלישות הדעת היתה מזה שלא סמלו בחנכת המזבח שאהרן הוא זה שמקשר את הנשיאים למזבח, כמו שה' הראה כשפרח מטה אהרן, ולכן הקב"ה אמר לו שישמלו את זה באור המנורה שהוא אור החנכה, וכן נראה דקורין את פרשת הנשיאים בחנכה, דגרות חנכה מרמזים שאהרן משפיע את השפע לכל הנשיאים.

שמעתי קושיא מהרה"ג ר' צבי ויספיש שליט"א מדוע כאן חלשה דעתו של אהרן, וכשמשנה נבחר למנהיג כתוב (שמות יד, ז) **"הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבך"** ומבאר רש"י **"וּרְאֶךָ וְשָׂמַח בְּלִבְךָ"** לא פשטתה סבור שיהא מקפיד עליך שאתה עולה לגדלה. ומבאר לדברינו שאהרן לא חפש לעצמו כבוד חס ושלום, רק שתהיה אמת למטה, שתסמל את סדר ההשתלשלות בעולמות העליונים. וכשנבחר משה למנהיג שמח אהרן, כיון שמשנה גם משרש בתפארת שמשפיע לכלם כמו אהרן, אבל כשחנכו את המזבח על ידי הנשיאים ולא היה סמל לאהרן שמשפיע לכל הנשיאים, כאן חלשה דעתו עד שה' אמר לו שישמלו את זה בגרות חנכה.

בארנו במאמר 'חשמל סכה', שהפתילות של נר חנכה מסמלות את הפתילות של נשמות ישראל שהם נר ה' נשמת אדם, שזכו להתחבר בנסי חנכה לעולם השמן השמיני. נראה דלכן אומר הרמב"ן שגרות חנכה הם בבחינת גרות של אהרן, דאהרן יש לו את החבור לשמיני שמוריד את השפע לפתילות נשמות ישראל, וכשאהרן מדליק את הנרות "יאירו שבעת הנרות" היינו כל ישראל. וכן הכתוב (שמות ז, ט) "אהרן קח מטף ונטה ידך" ס"ת חנכה דמטה אהרן מסמל את החוט של אהרן שהוא בחינת חנכה. וכן מובא בספר 'אמונת עתיק' (תשנ"ז ע' פט) שחנכה אותיות פהו ח'. וכן המלה "ויחנך" בברכת פהנים היא מלשון חנכה, לכן היא המלה השמינית בין מתחלה ובין מהסוף.

מצינו בגמרא (מנחות כט.) אמר רב יהודה אמר רב עשר מנורות עשה שלמה וכל אחת ואחת הביא לה אלה כפר זהב והכניסוהו אלה פעמים לכור והעמידוהו על כפר, ומי חסר פולי האי. והתניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר מעשה והיתה מנורת בית המקדש יתרה על של משה בדינר זהב קורדיקיני, והכניסוה פ' פעמים לכור והעמידוהו על כפר, כיון דקאי קאי. ורואים שהשתלשל בבית המקדש שאחרי ששלמה המלך זכך אלה כפר זהב לכפר אחד כדי להוציא מנורה, עדין היו צריכים להכניס את המנורה לכור שמונים פעם לזכך אותה עוד דינר זהב אחד כדי להעמידה על איכות הזהב ומשקל הזהב של המנורה שעשה משה שהיתה בתכלית הזכוכ. ויש כאן רמז שהיה צריך לחבר את המנורה לאור השמיני של חנכה שמאיר במנורה שעשה משה, שעליה אמר ה' לאהרן שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות, לכן זכוכיה שמונים פעם עד שהגיעה לדרגת השמיני. וכן דינר זה"ב נרמז באות שניה בפתחת המזמור של חנכה: (תהילים ל, א) "מזמור שיר חנכת הבית לדוד: ארומקך יהוה כי דליתני ולא שמחת איבי לי". כפי שאומרת הגמרא שהיה קשה לזכך את דינר הזהב האחרון במנורה שעשה שלמה להביא את המנורה לדרגת הזהב של

המנורה שעשה משה. והכניסו את המנורה לכוור **שמונים** פעם לזכר את דינר הזהב האחרון להגיע לאור **השמיני** של חנכה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א **שדינר זה"ב** נרמז בסגנון אותיות יחיד בתנ"ך בפסוק של המנורה: (שמות כה, ל) **"ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד: ועשית מנרת זהב טהור"**. ונשאר באמצע אותיות **תשועת"ם**. וכן השוי של **דינר זהב** הוא **כ"ה זוז**, רמז לאור החנכה ביום **כ"ה** בכסלו כשנר חנכה משמאל ומזוזה בימין. וכן **דינר זהב** בגימטריא **אור הגנוז** שמאיר בחנכה. וכן **דינר זהב קורדיקני** עם האותיות בגימטריא שנת **תשפ"ד** בה מצפים לאור הגאולה שהוא אור החנכה.

נראה להוסיף מדוע הסגנון היחיד של **דינר זה"ב** מופיע בחבור הפסוקים של **השלחן והמנורה**, דמצינו בגמרא (יומא לג:) **שלחן בצפון משוך מן הכתל שתי אמות ומחצה, ומנורה בדרום משוכה מן הכתל שתי אמות ומחצה, מזבח ממצע ועומד באמצע ומשוך כלפי חוץ קמעה, ונוקמיה להדייהו, פיון דכתיב "ואת המנרה נכח השלחן" בעינו דחזו אהדדי**. רואים שהשלחן והמנורה צריכים לראות זה את זה, ואסור שהמזבח יעמד ביניהם ממש. ומבאר לדברינו פיון **השלחן בצפון ומנורה בדרום** הם מקבילים זה לעמת זה, והם גדולים מעבודת המזבח. כפי שאמר ה' לאהרן **שליך גדולה משלהם**, לכן אסור שהמזבח יעמוד ביניהם, ולכן **הדינר זה"ב** שמסמל את מדרגת המנורה נמצא בחבור **השלחן והמנורה**: **"ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד: ועשית מנרת זהב טהור"**. וכן מובא בספר 'בית ישי' (ע' שכז) **שמטה שלחן כסא נר ד' תקוני השכינה ר"ת משפ"ן**. והמטה נרמזת **בקדש הקדשים**, כמובא בגמרא (יומא ט: ט) שבית המקדש נקרא בכתוב בשם **מצע** שהיא **מטה**. וכן מובא מהרה"ג ר' דוד לייטנער שליט"א שג' הכלים שמשה נצטוו לבנות ראשונה הם **ארון שלחן מנורה ר"ת אמ"ש**, הם ר"ת של שמות קו האמצע **אמת משפט שלום** שמבריח מהקצה לקצה ועולה **לשמיני**.

מלבד הסגנון **דינר זה"ב** שהבאנו במנורה, והנוטריקון באות שניה ב**"מזמור שיר חנכת"** יש עוד נוטריקון אחד ויחיד בכל התנ"ך של המלים **דינר זה"ב** באות שלישית מסוף המלים בפסוק: (ירמיה ה, ו) **"על כן הפם אריה מיצר זאב ערבות ישדדם נמר שקד על עריהם"**. ומצינו במדרש (ויק"ר יג, ה) **"נמר שוקד על עריהם" זו יון וכו', ופארו אחרי כנמר" זו יון שהיתה מעמדת בגזירותיה ואומרת לישראל כתבו על קרן השור שאין לכם חלק לעולם הבא**. רואים שהפסוק הזה מרמז על קלפת **יון** שהיא הקלפה של אור **החנכה**. וכפי שמצינו בגמרא (קידושין ע.) שדורשת את הפסוק הזה

על הנמר שמסמל זנות, דאינו מקפיד על בת זוגו, והיונים גזרו שכל בתולה תבעל לטפסר תחלה כדי לפגם בקדשת היחוד של בני ישראל. וכן מצינו במדרש (ילקוט משלי תתקסד) שגזרו לבטל פריה ורביה. וכן שכם בן חמור שפגם את דינה ס"ת נמר, דשכם בן חמור גם היה בבחינת נמר כמו היונים. וכפי שמוכא ב'ספורנו' (ריש וישב) שצרותיו של יעקב אבינו היו כנגד צרותיהם של ישראל בגלותם. ושמעתי מהרה"ג ר' יעקב כרמל שליט"א שדיק מהמדרש (ב"ר פד, ג, ושמו"ר כו, א) שהד' צרות של יעקב עשו, לבן, דינה ויוסף, הן כנגד ד' גליות בבבל, מדי, יון ואדום. ומדיק מהמדרשים שם שצרת דינה משכם בן חמור כנגד גלות יון, וכן מצינו במשנה (אבות ה, כ) עז כנמר, והרע"ב שם מבאר שהנמר הוא ממזר שנולד מלביאה וחזיר, וממזרים יש בהם עזות, כמוכא במסכת פלה (א) עז פנים רבי אליעזר אומר ממזר, ומצינו במדרש (ילקוט תרומה שסד) "ונחשת" זו מלכות יון. ומצינו שעזות היא בחינת נחשת, כמוכא ברש"י (שמות כז, ב) "וצפית אתו נחשת" לכפר על עזות מצח שונאמר "ומצחך נחושה". וכן דניאל ראה את מלכות יון בצורה של בטן וירכיים מנחשת ככתוב (דניאל ב, לב) "מעוהי וירכתה די נחש". וכן מוכא בחיד"א בשם רבנו אפרים (חומת אנך סוף פרשת תרומה) שנחש"ת ר"ת גר חנכה שמאל תדליק. לכן הסמיכה התורה את תבת נחשת בסוף פרשת תרומה לפרשת הנרות בואתה תצוה.

מוכא ברמב"ן (במדבר ח, ב) וראיתי עוד במדרש רבה אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה לך אמר לאהרן אל תתירא, לגדולה מזאת אתה מוכן, הקרבנות כל זמן שבית המקדש קיים הן נוהגין, אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו, והנה דבר ידוע שכשאינן בית המקדש קיים והקרבנות בטלן מפני חרבנו אף הנרות בטלות, אבל לא רמזו אלא לנרות חנכת חשמונאי שהיא נוהגת אף לאחר חרבן בגלותנו. רואים שנרות חנכה הם גדולים מעבודת הקרבנות ומנרות המקדש, ועל זה אמר הקב"ה למשה לומר לאהרן לפיכך שלא היה בחנכת הנשיאים לגדולה מזאת אתה מוכן לנרות בית חשמונאי. ושמעתי מהרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שמצינו במדרש (ילקוט מלכים קפד) אמר רבי חנינא בכ"ה בכסליו נגמר מלאכת המשכן ועשה מקפל עד אחד בניסון, כמו שכתוב "ביום החדש הראשון באחד לחדש תקים את משכן אהל מועד". ומעתה הפסיד כסלו שנגמרה בו המלאכה אמר הקב"ה עלי לשלם, מה שלם לו הקב"ה חנכת חשמונאי. ורואים שגם חנכה הוא תשלומין לכסלו על מה שנלקחה ממנו חנכת המשכן. ונס חנכה הוא תשלומין לאהרן על מה שנלקחה ממנו חנכת הנשיאים בחנכת המשכן. היינו שגם חנכה בכסלו שלם גם לאהרן וגם לכסלו עצמו על מה שנלקחה מהם חנכת המזבח והנשיאים. וכן שרש נשיאים נרמז בניסון.

ונראה לבאר את השתלשלות המלה **פצוים** מלשון **פצעים**, כי כשיש לאדם קפיידא זאת בחינה של **פצע** שצריך **פצוי** לרפאתו. ואם הקפיידא מצדקת הפצע מזיק לכל הכלל. לכן חנכה שהוא אור של המלכות העליונה בבחינת אמא עלאה שנוקמת באות ה' ראשונה של שם הוי"ה, מפצה את הקפדות ומרפא את הפצעים שנוצרים במלכות התחתונה שנוקמת באות ה' אחרונה של שם הוי"ה. כי חדש ניסן הוא ראש השנה למלכים, וקשור עם המלכות התחתונה. וחנכה שהוא בחינת אמא מפצה את הקפדות של ניסן. וכן שרש **פצ"ה** בתנ"ך פרושו **פדה**, או **פתח**, כמו שכתוב (תהילים קמד, י) **"הפוצה את דוד עבדו מחרב רעה"**. (שופטים יא, לה) **"ואנכי פציתי פי אל ה'"**. וכפי שבארנו שיש כאן כאב של פצע שמזיק לכלם וצריך לפתוח ולרפא ולפדות את כלם ממנו. וכן בגאולה העתידה נאמר (ישעיה נז, יח) **"דרכיו ראיתי וארפאהו ואנחהו ואשלם נחמים לו ולאבליו"**. ורואים שהתשלומין באים יחד עם הרפואה, היינו שיש בו רפואה לפצע ולכאב. וכן **תשלומין בגימטריא יד תחת יד**. והוסיף הרה"ג ר' דוד פּרץ שליט"א ש**פצוי** בגימטריא **יד פעמים יד**.

מובא בספר 'קב הישר' (צו) **שבחנכה מאירים יג' מדות הרחמים**, וכנגדן יש בנסח הברכות של גר חנכה י"ג תבות בכל ברכה. וכמבאר בדברינו במאמר 'חשמל מילה' שבחוט הזקן של **"זקן אהרן"** יש מספר י"ג, שהם י"ג תקוני דיקנא, וי"ג מדות הרחמים משפעות לישראל דרך חוט זה. וכן נהגו ישראל לאחר הדלקת נרות חנכה לומר מזמור קל"ג בתהלים, שבו נמצאים הפסוקים של השמן הטוב שיוּרד על זקן אהרן. וכן הכתוב (במדבר יד, יט) **"סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה"** ר"ת **חנכה**. דבחנכה יש מחילת עוונות דרך י"ג מדות הרחמים. ושמעתי מאמור"ר שליט"א שאומרים בפיוט לחנכה **נעשה נס לשושנים**, לרמז על השושנה שיש לה **י"ג עלים**, כמובא בזהר (הקדמה א.) ששושנה יש לה יג' עלין כנגד יג' מדות הרחמים.

מצינו ברש"י (דברים לג, יא) שהיו **י"ג חשמונאים** שגלחמו ברבבות יונים ונצחום. ורואים שהמספר י"ג דקדשה של הכהנים החשמונאים, נצח בחנכה. וכן מצינו במשנה (מידות ב, ג) שהיונים **פרצו י"ג פרצות במקדש**, דהיונים נלחמו בקשר של ישראל לקב"ה דרך החוט כדלקמן. לכן **פרצו י"ג פרצות**, לחבל במספר י"ג שבחוט בית המקדש. וכן מובא ב'תורת מנחם' שם **שיום שמיני של חנכה, הנקרא זאת חנכה הוא זמן מסגל לפקידת עקרות**. ומבאר לדברינו דמצינו בזהר (השמטות רנז:) ששפע המזל בני חיי ומזוני בא מהשמיני. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א ש**זאת חנוכה** ר"ת הפתוב (תהילים כה, ו) **"זכר רחמיך ה' וחסדיך כי מעולם תמה: חטאות נעורי ופשעי אל תזכר כחסדך זכר לי אתה למען טובך ה'"**. וכן **זאת** עם האותיות בגימטריא **שמיני**.

מְצִינּוּ בַזְהַר (תרומה קכז) שֶׁגַן עֵדֶן הַתַּחֲתוֹן הוּא בְּבַחֲיַנַת אַפְרִיזוֹן לְעַמֶּת גַּן עֵדֶן הָעֶלְיוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת אַפְרָסְמוֹן. וְשִׁמְעֵתִי מֵהֵרָה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹתִיּוֹת בְּתוֹךְ אַפְרָסְמוֹן הֵן פְּרָסוֹ"ם, וְהָאוֹת הָרֵאשׁוֹנָה, הָאֲמֻצְעִית וְהָאֲחֻרּוֹנָה הֵן נֶסֶ"א, כִּי אַפְרָסְמוֹן מְסַמֵּל אֶת הָאוֹר שֶׁל פְּרָסוּמִי נֶסֶא שֶׁבָּא מֵהַשְּׁמַיִם שֶׁל חֲנֻכָּה שֶׁהוּא סוּד גַּן עֵדֶן הָעֶלְיוֹן. וְכֵן מְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין אַפְרָסְמוֹן לְמִסְפָּר י"ג שֶׁקְשׁוֹר לְשְׁמַיִם שֶׁל חֲנֻכָּה, כְּמוֹבֵא בַּמִּדְרָשׁ (תְּנַחוּמָא בְּרֵאשִׁית א) מַעֲשֵׂה בְר' אֲבָהוּ כְּשֶׁהָיָה מְסַתְּלֵק מִן הָעוֹלָם, הִרְאָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה נְהַרִי אַפְרָסְמוֹן, הַתַּחֲלִיל לֹמַר בְּשַׁעַת מִיתָה לְתַלְמִידָיו אֲשֶׁרִיכֶם עוֹסְקֵי הַתּוֹרָה, אֲמָרוּ לוֹ רַבֵּנוּ מָה רָאִיתָ, אָמַר לָהֶם שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה נְהַרִי אַפְרָסְמוֹן נָתַן לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁכְרַת תּוֹרָתִי.

הַקֶּשֶׁר בֵּין שֶׁבֶט אֲשֶׁר לַחֲנֻכָּה.

כְּתוּב (בראשית מט, כ) **"מֵאֲשֶׁר שָׁמְנָה לַחֲמוֹ וְהוּא יִתֵּן מֵעֲדָנֵי מִלֶּךְ"**. וְכֵן כְּתוּב (דברים לג, כד) **"וּלְאֲשֶׁר אָמַר בְּרוּךְ מַבְנִים אֲשֶׁר יְהִי רְצוֹי אֲחִיו וְטַבֵּל בְּשִׁמּוֹן רַגְלוֹ"**. וּמְצִינּוּ בַזְהַר (ויחי רמז) **"וְטַבֵּל בְּשִׁמּוֹן רַגְלוֹ"**, לְהִרְאוֹת הֵיכָן הוּא הַקֶּשֶׁר שֶׁלּוֹ בְּמִקוּמוֹ, שֶׁהוּא מוֹשֵׁף אוֹתוֹ שִׁמּוֹן הַמְּשַׁחָה שֶׁלְמַעֲלָה. וְכֵן מוֹבָא בְּרַבֵּנוּ בְּחַיִי (במדבר ב, ב) **אֲשֶׁר צָבַע מִפְתּוֹ דוֹמָה לְאוֹר הַשֶּׁמֶן מְצִיר בָּה אֵילָן זֵיתָה**. וְכֵן מוֹבָא בְּרֹקַח' (ויצא) שֶׁשֶׁבֶט אֲשֶׁר זָכוּ לְסוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְשִׁמּוֹן. וְכֵן מוֹבָא בְּפִרוּשׁ הַמֵּתוּק מִדְּבַשׁ' עַל הַזְהַר (בראשית מט). שֶׁהִסוּד נִקְרָא אֲשֶׁר מְשׁוּם שֶׁהוּא מְקַבֵּל אֶת הָאֲשֶׁר הָעֶלְיוֹן מֵהַבִּינָה. וְכֵן מוֹבָא בְּשִׁעַר מֵאֲמָרֵי רַש"י לְהָאֲרִיז"ל (ע' רלב) שֶׁאֲשֶׁר הוּא גַם בְּחִינַת תְּפָאֶרֶת הַמִּתְחַבֵּר לְבִינָה, וְגַם בְּחִינַת יְסוּד הַמְּשַׁפֵּיעַ לְמַלְכוּת לְמִטָּה. וְכֵן מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (במדבר ר' ב, י) **שֶׁבֶט אֲשֶׁר מֵאִיר עַל הַחֶשֶׁד**. וְכֵן אוֹתִיּוֹת **אֵשׁ בְּגִימְטְרִיא מְנוּרָה שֶׁמְדַלְקִים בְּשִׁמּוֹן זֵיתָה נִמְצְאוֹת בְּאֲשֶׁר וְנִשְׁאָרוֹ אוֹתִיּוֹת א"ר**. וְכֵן מוֹבָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים' (דברים לג, כד) **"בְּרוּךְ מַבְנִים אֲשֶׁר יְהִי רְצוֹי"**. ר"ת מֵאִיר. **עַל שֵׁם שֶׁהַשֶּׁמֶן שֶׁהוּא מֵאִיר פְּנִיָּהּ וּמֵאִיר לְמְנוּרָה**. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם הַרַה"ג ר' אֵלִיָּהוּ שֶׁטָּרַן זצ"ל שֶׁבְּבִרְכַת יַעֲקֹב לְאֲשֶׁר בְּפִרְשֵׁת וַיְחִי יֵשׁ ז"ךְ תְּבוּתָה. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' אֲבָרְהָם הֵיךְ שְׁלִיט"א שֶׁאֲשֶׁר הָיָה בֶּן זֶלְפָּה שֶׁמְרַמְזֵת עַל זְלוּף הַשֶּׁמֶן, כְּמוֹבֵא בְּמ"ב (תְּקַל"ח ה) **זוֹלָף וְגוֹמֵר הֵינּוּ שְׁזִיתִים הַנִּתְּנִין שֵׁם בְּבֵית הַבַּד לְסַחֲטוֹן מִתָּר לְסַחֲטוֹן, כֹּל מִיָּדֵי דְשִׁפּוּף קָרִי זְלוּף וְכֵן לְעֲנֵן יֵין קָרִי זְלוּף מֵה שְׁשׁוּפָף הֵינּוּ מִן הַבּוֹר וּמְרִיקוֹ בְּחֻבִּיּוֹת**. וְכֵן מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (שמו"ר צח, יז) **"מֵאֲשֶׁר שָׁמְנָה לַחֲמוֹ"**, שֶׁהוּא מְעַמִּיד בְּגֵדֵי שְׁמוֹנָה, הֵינּוּ שְׁבִנּוֹתָיו הֵיוּ נִשְׂאוֹת לְכַהֲנִים גְּדוּלִים שֶׁנִּמְשַׁחִים בְּשִׁמּוֹן הַמְּשַׁחָה.

מוֹבָא בְּסֵדֶר הַדּוֹרוֹת' (ב' אלפים ר"ז) שְׁסָרַח בַּת אֲשֶׁר הִיְתָה חֲכָמָה מְאֹד, וְרוֹאִים קֶשֶׁר לְשִׁמּוֹן וְלִחְכָמָה. וְכֵן שָׁרַח בְּ"ת אֲשֶׁר נִרְמְזָת בְּאוֹת שְׁנֵיהָ בְּכַתּוּב עַל חֲכָמַת שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ (מ"א ה, ט) "וַיִּתֵּן אֱלֹהִים חֲכָמָה לְשֹׁלֹמֹה וַתְּבוֹנֶה הַרְבֵּה מְאֹד וְרַחֵב לֵב כַּחֲלוֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם". וְכֵן הַמֶּלֶךְ הָאֲחֵרֹנָה הִיא אֲשֶׁר לְרַמְזוֹ עַל אֲשֶׁר. וְכֵן מְזַכֵּר "שְׁפַת הַיָּם" וּמְצִינֵנו עַל אֲשֶׁר: (שׁוֹפְטִים ה, יז) **"אֲשֶׁר יֹשֵׁב לְחוּף יַמִּים וְעַל מַפְרָצָיו יִשְׁכּוֹן"**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שְׁסָרַח בַּת אֲשֶׁר נִרְמְזָת בְּכַתּוּב שְׁמִדְבָר עַל שִׁמּוֹן וְחֲכָמָה: (קֹהֶלֶת ט, ח) "וְשִׁמּוֹן עַל רֹאשׁוֹ אֶל יַחְסָר". וְכֵן בַּת אֲשֶׁר נִרְמְזָת בְּבְרָאשִׁית שְׁמִסְמֶלֶת אֶת שְׁרֵשׁ הַחֲכָמָה. **מוֹבָא** בְּשֵׁם הַ'חִיד' א' שְׁאֲשֶׁר בְּגִימְטְרִיא מִשֶּׁה יוֹסֵף. וְכַמְבָּאָר בְּדַבְרֵינוּ שְׁמִשָּׁה הוּא הַתְּפָאֶרֶת שְׁמִשְׁפִּיעָה לְיוֹסֵף הַיְסוּד, וְכֵן אֲשֶׁר הוּא בְּחִינַת תְּפָאֶרֶת וַיְסוּד. נִרְאֶה דְהַכְּתוּב מְרַמֵּז "מֵאֲשֶׁר" מִשֶּׁה יוֹסֵף, "שְׁמִנָּה לְחֶמֶן", מִשְׁפִּיעִים אֶת הַשֶּׁפַע מֵהַשְּׁמִינִי, "וְהוּא יִתֵּן מַעֲדָנָי מְלֹךְ", דְהַתְּפָאֶרֶת מִשְׁפִּיעָה לְיְסוּד שִׁשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת. וְכֵן "מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָּה לְחֶמֶן וְהוּא יִתֵּן" ס"ת אֶהְר"ן. וְכֵן אֲשֶׁר בְּגִימְטְרִיא יַעֲקֹב יוֹסֵף בְּנִימִין הַמְּסַמְלִים אֶת כָּל חֻלְקֵי הַיְסוּד. וְכֵן מוֹבָא בְּמִדְרַשׁ שֵׁם שְׁאֲשֶׁר חֵי מֵאָה עֶשְׂרִים וְשָׁלֹשׁ שָׁנִים וְזֶה כְּמִנְיַן עֲמוּד עִם הַג' קוּיִם שְׁנִמְצָאִים בּוֹ. וְכֵן כְּתוּב (בְּמִדְבָר לֵג, לט) שְׁאֶהְרֵן חֵי מֵאָה עֶשְׂרִים וְשָׁלֹשׁ שָׁנִים.

מְצִינֵנו בְּזֶהָר (ויחי רמו.) **"מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָּה לְחֶמֶן" לְחֵם ו', שְׁהָרִי מְמַנּוּ נִזּוֹן זֶה הָאֵילָן, וְהוּא מְעַטֵּר אוֹתוֹ, וְכֵן אֲשֶׁר הוּא אוֹחֵז וְדַאי "הוּא יִתֵּן מַעֲדָנָי מְלֹךְ", מִי מְלֹךְ זֶה כְּנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל, שְׁהָרִי מְמַנָּה נִזּוֹנָה, וְהוּא נוֹתֵן לָהּ עַל יְדֵי הַצְּדִיק. וְכֵן שֵׁם (רַלְה:)** אֲשֶׁר זֶה פֶּתַח עֲלִיּוֹן שֶׁל צְדִיק שְׁמִשָּׁם מִתְרוֹקְנֹת בְּרִכּוֹת לְעוֹלָם. וְזֶה הַפֶּתַח נִכְרַת תְּדִיר לְבְּרִכּוֹת הָעוֹלָם וְנִקְרָא אֲשֶׁר וְזֶהוּ עֲמוּד מְאֹלוֹ שְׁעוֹמֵד הָעוֹלָם עֲלֵיהֶם. וְכֵן מְצִינֵנו בְּזֶהָר (מִשְׁפִּטִּים צ:ז) שְׁאֲשֶׁר אוֹתִיּוֹת שְׁאָר דְשָׂאָר הוּא מְזוֹן, וְאֲשֶׁר מִשְׁפִּיעַ אֶת הַשֶּׁפַעַת הַמְּזוֹן לְמַלְכוּת. וְכֵן אוֹתִיּוֹת הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּאוֹת לִפְנֵי אוֹתִיּוֹת הַמֶּלֶךְ שְׁב"ת, דְאֲשֶׁר הוּא בְּחִינַת יְסוּד הַבָּא קִדְמָה הַשְּׁבֵת שֶׁהִיא בְּבְחִינַת עֶטְרָה שְׁבִינְסוּד, וְכִפִּי שְׁנִבְיָא לְקַמֵּן מֵהַזֶּהָר (ויחי רמו.) שְׁאֲשֶׁר הוּא בְּבְחִינַת הַהֲכָנָה לְשְׁבֵת הַנְּעֻשִׁית בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי שֶׁהוּא כְּנִגְדַּת הַיְסוּד. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'הַמוֹצֵיא יַיִן' שֶׁהַכְּתוּב "וְהוּא יִתֵּן מַעֲדָנָי מְלֹךְ", ס"ת אֶנְכִּי בְּגִימְטְרִיא יְסוּד וּמְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד. כְּמוֹבָא בְּזֶהָר (יתרו צא.) **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶנְכִּי הַכֵּלֶל שֶׁל מְעַלָּה וּמְטָה, הַכֵּלֶל שֶׁל עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, הַכֵּלֶל שֶׁכָּל חַיּוֹת קְדוּשׁוֹת כְּלוּלוֹת בּוֹ. וְכֵן "מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָּה לְחֶמֶן וְהוּא" ס"ת ה' או"ר, הִינּוּ ה' אוֹרוֹת שְׁבָאִים מֵאֵמָּה עֲלָאָה לְהַאִיר לְמַלְכוּת. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' דָּוִד וַיְצַמֵּן שְׁלִיט"א שְׁשִׁלְחָן מְנַרְהָ נִרְמְזִים בְּפִסּוֹק "מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָּה לְחֶמֶן" כְּמוֹ שְׁרוּאִים שְׁלֹאָשֶׁר הִיוּ גַם הַשְּׁמֹן שֶׁל הַמְּנוֹרָה וְגַם הַלְחָם שֶׁל הַשְּׁלֶחַן, "שְׁמִנָּה**

לחמו". ובארנו שאשר מחבר בין השמן שלמעלה ללחם שלמטה. וכן הפסוק הזה **"מאשר שמנה לחמו"** הוא הפסוק 1495 מתחלת התורה, והמספר 1495 הוא הגימטריא של **כל אותיות הא' ב' יחד**, רמז שכל ההשפעות נכללות בהשפעת אשר.

כתוב (שופטים ה, ז) **"אשר ישב לחוף ימים ועל מפרציו ישכון"**. רואים שנתחלת אשר היתה על שפת הים המרמזת על החבור לשמיני שהוא בחינת ים. וכן הכתוב (שם) **"מאשר שמנה לחמו"** והוא **יתן מעדני מלך** ר"ת **שלו"ם מ"ם**, דנבאר שהעולם השמיני שיך למים העליונים, ואשר שמשפיע את הלחם מהמים העליונים למלכות השיכת למים התחתונים, הוא עושה בזה **שלו"ם מ"ם**, דהוא עושה שלום בין המים העליונים לתחתונים ומזוגם יחד. וכן **"מאשר שמנה לחמו"** ר"ת **מש"ל** שמחבר בין העולם העליון לתחתון בבחינת משל ונמשל. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א **שש"ח** נרמזת בכתוב שנגמר על מלך המשיח (תהילים מה, ב) **"רחש לבי דבר טוב"**. ולכן שרח היתה מנגנת בכנור שמסמל את דוד המלך. וכן מצינו אצל אשר את ברכת היסוד יותר משאר השבטים כמובא במדרש (ילקוט דברים תתקסב) **"ברוך מבנים אשר אין לה בכל השבטים שנתברך בבנים פאשר"**. וכן אשר בגימטריא פרו ורבו, ובגימטריא המלוי של שם **שד"י ש"ן דל"ת י"ד** המסמל את השפעת היסוד.

סרח גלתה למשה היכן טמונות עצמות יוסף כמובא בגמרא (סוטה יג). ובזה היא קשרה בין משה ליוסף, וכן היא קשרה בין יעקב התפארת ליוסף בזה שאמרה ליעקב **"עוד יוסף חי"**. (ע' ברש"י שמואל ב' כ, יט). וכן מצינו בזהר (שלח קסז): שסרח בת אשר נפגשת עם יוסף הצדיק בגן עדן ג' פעמים ביום. וכן **סרח** בגימטריא **דקל דקל**, לרמז שסרח מחברת בין שני הדקלים הרומזים על שני הצדיקים. וכן **שרח** בש"ן כפי שנתכת בתורה (במדבר כו מו), בגימטריא **שדרה** המסמל את החוט שמחבר מלמעלה עד ליסוד. לפי זה מבארת הסגולה שמובאת בחלק מהסדורים בקריאת שמע שעל המטה לומר ג' פעמים את הפסוק **"ושם בת אשר שרח"** ישר והפוך **"שרח אשר בת ושם"**, כיון שהיא מקשרת בעמוד האמצע בין התפארת והיסוד היא עולה ויורדת, לכן יש לה בחינה של ישר והפוך. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א **שש"ח** ר"ת ג' האמהות שנגפקדו בראש השנה, שרה רחל חנה, ובארנו במאמר 'חשמל שופר' שהפקידה היתה מהשמיני. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א ששדרה נקראת בתורה **עצה** מלשון **עץ**, ומצינו שעץ נקרא בשם **אשרה** שמרמז על **אשר**, כי תכונת **אשר** לעלות דרך השדרה עד **הראש**, וזה גם בחינת **העץ** שעולה למעלה.

וְכֵן מְצִינּוּ בַמִּדְרָשׁ שְׁסָרַח קִשְׁרָה בֵּין אָבִיהָ אֲשֶׁר לְמִשָּׁה, לְהַעֲבִיר לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַסִּימָן מִי הוּא הַגּוֹאֵל הָאֲמֵתִי. וְנָבִיא אֶת דְּבָרָיו: (ילקוט בראשית טז) כְּשֶׁבָאוּ מִשָּׁה וְאַהֲרֹן אֶל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַעֲשׂוּ אוֹתוֹת לְעֵינֵיהֶם, הִלְכוּ זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶצֶל סָרַח בַּת אֲשֶׁר, אָמְרוּ לָהּ, בָּא אָדָם אֶחָד וַעֲשֵׂה אוֹתוֹת לְעֵינֵינוּ כִּי וְכָה, אָמְרָה לָהֶם אֵין בְּאוֹתוֹת הַלָּלוּ מִמֶּשׁ, אָמְרוּ לָהּ אָמֵר "פְּקֹד פְּקֹדֹתַי", אָמְרָה לָהֶם הוּא הָאִישׁ לְגֹאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בָּא, שְׁכָךְ שְׁמַעְתִּי מֵאֲבָא "פְּקֹד פְּקֹדֹתַי", מִיָּד "וַיֵּאמֶן הָעָם".

אֲבָנוּ שֶׁל אֲשֶׁר בַּחֲשׁוֹן הֵיִתָּה **תְּרַשִׁישׁ**. (ע' שמו"ר לח, ט), וְאֲבָנוּ זֶה הֵיִתָּה יַחַד עִם הָאֲבָנִים שֶׁל יוֹסֵף וּבְנֵימִין בְּטוֹר אֶחָד. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמות לט, יג) "**וְהַטּוֹר הַרְבִּיעִי תְּרַשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה**", דָּג' שְׁבֻטִים אֵלוּ שֵׁיכִים לְיִסּוּד. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל (יונה ע' תכא) שֶׁהַמֶּלֶךְ **תְּרַשִׁישׁ**, מְסַמְּלֵת אֶת הו', דְּתְרַשִׁישׁ אוֹתִיּוֹת **תְּרִי שֵׁשׁ**. וְהוּא מְסַמְּלֵת שְׁתֵּי בַחֲיִנוֹת בּו', בַּחֲיִנַת זָכָר וּבַחֲיִנַת נְקֵבָה וּמְבֹאֵר לְדְבָרֵינוּ דְּתְרַשִׁישׁ, מְחַבֵּר בֵּין שְׁנֵי חֻלְקֵי הו', הַחֻלְקַת הָעֲלִיּוֹן תְּפָאֲרַת שְׁבוּ כְּלוּלִים יַעֲקֹב וּמִשָּׁה, וְהַחֻלְקַת הַתַּחְתּוֹן שֶׁל יוֹסֵף. וְכֵן הִיִּסוּד כּוֹלֵל בְּתוֹכּוֹ שְׁנֵי חוּטִים בְּבַחֲיִנַת זָכָר וּנְקֵבָה כְּדְבָאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל סֵלֶם'. וְכֵן מוּבָא בְּרַבְנּוּ בַחֲזִי (שמות כח, טו) שֶׁאֲשֶׁר נִכְתָּב עַל אֲבֵן **תְּרַשִׁישׁ** דְּגוֹן הַתְּרַשִׁישׁ דּוֹמָה לְגוֹן הַשָּׁמֶן. וְרוֹאִים קֶשֶׁר בֵּין הַתְּרַשִׁישׁ שֶׁל אֲשֶׁר לְשָׁמֶן. וְכֵן "תְּרַשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה" ס"ת **מִשָּׁה** דְּתְרַשִׁישׁ הַמְסַמְּלֵת אֶת אֲשֶׁר מְקַשֵּׁר אֶת יוֹסֵף וּבְנֵימִין לְמִשָּׁה. וְכֵן **יוֹסֵף** מְרַמֵּז בְּכְתוּב (יחזקאל כח, יג) "תְּרַשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה סִפִּיר נִפְךְ" בְּדִלּוּג ה' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן **שְׁמִ"ש** הַמְסַמְּלֵת אֶת הִיִּסוּד מְרַמֵּז בְּכְתוּב זֶה "תְּרַשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה" בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת.

מוּבָא בְּשַׁעַר הַכּוֹנֵנוֹת לְהָאֲרִיז"ל (כונת העמידה ח"א ע' רי) שֶׁהִיִּסוּד שְׁמִשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת הוּא בְּסוּד "**אֲרָךְ הַיְרִיעָה הָאֲחַת שְׁלֹשִׁים בָּאֵמָה וְרַחֵב אַרְבַּע בָּאֵמָה**". וְרוֹאִים שֶׁהַיְרִיעוֹת הֵיוּ בְּבַחֲיִנַת יִסּוּד. וְכְתוּב (שמות כו, יב) "**וְסָרַח הָעֹדֵף בִּירִיעַת הָאֵהָל חֲצִי הַיְרִיעָה הָעֹדֵפֹת תִּסְרַח עַל אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן**". וְרוֹאִים שֶׁסִּיּוּם הַיְרִיעוֹת בְּבַחֲיִנַת יִסּוּד שְׁבִיִּסוּד, נִקְרָא "סָרַח הָעֹדֵף" וַיֵּשׁ רִמְזָה עַל סָרַח בַּת אֲשֶׁר. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרֵא (שבת צח:) **חֲצִי הַיְרִיעָה הָעֹדֵפֹת תִּסְרַח וְכו' תְּנָא דְבִי ר' יִשְׁמַעְאֵל לְמָה מִשְׁכָּן דּוֹמָה לְאִשָּׁה שְׁמֵהָלֶכֶת בְּשׁוּק וְשׁוֹפְלִיָּה מְהַלְכִין אַחֲרֶיהָ. וְנִרְאָה דְלַכּוֹן הַגְּמֵרָא בְּשַׁבַּת מְסַמִּיכָה אֶת הַמִּימְרָא דְלַעֲלִיל לְמִימְרָא חֲרוּצִים הֵיוּ קְרָשִׁים וְחֻלּוּלִים הֵיוּ אֲדָנִים. כְּדְבָאֲרָנוּ שְׁחַבּוּר הַקְּרָשִׁים לְאֲדָנִים מְסַמֵּל חַבּוּר יִסּוּד לְמַלְכוּת. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְהַ"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א שֶׁסָרַח הָעֹדֵף בְּגִמְטְרֵא מְשִׁיחַ בֶּן זָוֵד עִם הַמַּלְאָכִים.**

ליהגבריסלבדמטףוגסערברבעלהאטסוצאןובקרמקנהכבדמאדו יאפואתהבצקאשרהוציאוממצ
כלהוהיוסכישבתהיוסליהוההיוסלאתמצאהובשדהששתמיסתלקטהו**וביוסהשב**יעישבתלאיה
רגלתחתרגלכוחיהתחתכוחיהפצעתחתפצעחבורהתחתחבורהוכיכהאישאתעיןעבדואותעיןאמ
עשיתחמשיסקרטיזהבוחברתאתהיריעתאשהאלאחתהבקרטיסוהיההמשכןאחדועשיתיריעתעזי
ןוהנפתאותנופהלפנייהוהוהיההלךלמנהוקדשתאתתזההתנופהואתשוקהתרומהאשרהונוףוא
ראליהעלאתהעסהזהואתהלאהודעתנאאתאשרתשלחעמיאאתהאמרתידעתיךבססוגמצאתןבעי
לצלעוהשנייתועשבדיעזישטיסויצפאתסזהבו יבאאתהבדיסבטבעתעלצלעתהארןלשאתאתהאר
יכלמשהאתהמלאכהיכסהענןאתהלמועדוכבודיהוהמלאאתהמשכןולאיכלמשהלב**ואאלהלמ**
האלמשהלאמרצואתאהרןואתבניולאמרזאת**ות**ורתהעלההואהעלהלמוקדהעל**המזבח**כלהליהע
אאשרדבריהוהלאמרבקרבאקדשוועלפנייכלהעסאכבדוידסאהרןויקראמשהאלמישאלולאלצפ
תיאוואתהערבבצמראו**בפשת**יסאוואתכלכליהעוראשריהיהבוהנגעכיצרעתממארתהואבאשתשרף
ואתכלפשעיהסלכלחטאטסונתןאתסעלראשהשעירושלחבידאישעתיהמדברהונשאהשעירעליאו
שרטושרט**ת**קדשיםיהיולאלהיהסולאיהללו**וש**אלהיהסכיאתאשייהוהלחםאלהיהסמקריבסו
חמשיסשנהתהיהלכסלאתזרעוולאתקצרוואתספיהוולאתבצרוואתנזריהכי**יובלהוא**קדשתהיה
יתאבתייהואאלהשמותהאנשיסאשריעמדוואתכסלראובאליצורבןשדיאורלשמעוןשלמיאלב
בדיוולקחובגדתכלתוכסוואת**נרתהמאור**ואת**נרתיה**ואתמלקחיהואתמתתיהוואתכלכלישמנה
ול**הב**שמןלמנחהקפאחתעשרהזהבמלאהקטר**ת**ראחדבןבקרואילאחדכבשאחדבןשנתולעלהשעירע
אלונסעוהקהתיסנשי**המקדש**והקיימואתהמשכןעדבא**ו**נסעדגלמחנה**בניאפרים**לצבאתסועלצ
לקדיכסלכלמספורכסמבןעשריסשנהומעלהאשרהלינתסעליאמאתסתבאוואלהארץאשרנשאתאת
רתהקדשוואתמשמרתהמזבחולאיהיהעודקצףעלבני**יש**ראלואניהנהלקחתיאתאחכסהלו**יסמתו**
לואמרמואבאלזקנימדיןעתהיחכהקהל**אל**תכלסביבתינוכלחךהשוראתירוקהשדהובלבקבןצפ
מפחתבניגדלפקדיהסארבעיסאלףוחמשמאותבני**וי**הודהערואונווימתערואונובארץכנעון
והפראחדאילאחדכבשיסבנישנהשבעהתמיסמנחתסונסכיהסלפורלאילולכבשיסבמספורסכמשפ
מרפידסויחנובמדברסיניויעוומדברסיניו**יח**נובקברתהתאוהויעוקברתהתאוהויוחנו
אתהזרןאשרנעלהבהואתהעריסאשרנבאליהןווייטבעינייהדברואקחמכסניסעשראנשיסאי
בלתיבאאלהארץהטובהאשריהוהאלהיךנתןלך**נחלה**כינכיתבארץהזאתאנינייעבראתהירדן
תחרסכמה**וש**קצתשקצ**ו**ותעבתתעב**וכי**חרס**הוא**כלהמצוהאשראנכימצוהיוסתשמרווןלעשותל
תהכלהימיסאשראתנחייסעלהאזמהאבדתאבדו**ו**אתכלהמקמותאשרעבדווסהגויסאשראתסירשי
תנזבתידךאשדותןכאשריברכןיהוהאלהיךושמחתלפנייהוהאלהיךאתהובנובתךועבדךואמ
יוכללכראתבןהאהובהעלפנייבןהשנוואהב**כ**כיאתהבכרבןהשנוואהיכירלתלופישניסבכל
ראלוואתהאזמהאשרנתהלנוכאשרנשבעתלאבתינוארץזבתחלבודבשהיוסהזהיהוהאלהיךמצו
פיהוהוקנאתובאישוהואורבצהבוכלהאלה**ה**כתובהבספרהזההומחהיהוהאתשמומתתהשמיסוה

צפן מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א **משי"ח חנוכה ה'תשפ"ד תשובה** בְּסִמּוּך לְפִסּוּקֵי הַמִּנּוּחָה.

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל** הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך.

רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט שמואל קו) א"ר שְׁמֵעוֹן בֶּר מְנַסְיָא אֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאִין סִימָן גְּאֵלָה לְעוֹלָם עַד שְׂיַחְזְרוּ וַיִּבְקְשׁוּ שְׁלִשְׁתָּם, הָדָא הוּא דְכְּתִיב "אַחַר יָשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם" זו מְלָכוֹת שְׁמִים, "וְאֵת דָּוִד מְלָכָם" זו מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד, "וּפְחָדְוֹ אֶל ה' וְאֶל טוֹבוֹ" זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. רואים שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִגְאָלוּ כְּשִׁיבְקְשׁוּ אֶת דָּוִד בְּן יִשִׁי.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בעניני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם 0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או

בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtJVik>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7JH0Js19bumlHE?usp=sharing>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו מלפון של סוד החשמל

מספרי המלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת